

Tajomstvo nášho zmierenia (sv. Lev Veľký)

Napísal Balek Robert
Piatok, 26 Marec 2010 13:12

Vznešenosť vzala na seba poníženosť, sila slabosť, večnosť smrteľnosť. A na splatenie dlhu, ktorý nás ťažil, spojila sa neporušiteľná prirodzenosť s krehkou, lebo na našu záchranu bolo potrebné, aby jeden a ten istý prostredník medzi Bohom a ľuďmi, človek Ježiš Kristus, podľa jednej prirodzenosti mohol zomrieť a zasa podľa druhej zomrieť nemohol.

V úplnej a dokonalej prirodzenosti pravého človeka sa teda narodil pravý Boh, celý v tom, čo je jeho, a celý v tom, čo je naše. Naším nazývame to, čo do nás od počiatku vložil Stvoriteľ a čo vzal na seba, aby to napravil.

Lebo z toho, čo vniesol zvodca a oklamáný človek pripustil, nebolo v Spasiteľovi ani stopy. A preto hoci vzal na seba slabosť človeka, na našich hriechoch nemal nijakú účasť.

Vzal si prirodzenosť sluhu, ale bez špiny hriechu. Ľudské povzniesol, ale neumenšil božské. Lebo keď sa zriekol seba tým, že sa neviditeľný dal vidieť a Stvoriteľ i Pán všetkého chcel byť jedným zo smrteľníkov, bolo to z milosrdnej náklonnosti, a nie z nedostatku moci. A tak ten, ktorý v božskej prirodzenosti stvoril človeka, v prirodzenosti sluhu sa stal človekom.

Boží Syn teda vstupuje na tento biedny svet: zostupuje z nebeského trónu, no Otcovej slávy sa nevzdáva; je splodený novým spôsobom, novým narodením.

Novým spôsobom: lebo on, neviditeľný v tom, čo je jeho, stal sa viditeľným v tom, čo je naše; nepochopiteľný chcel sa dať pochopiť; jestvujúci prv, ako bol čas, začína žiť v čase; Pán vesmíru skryl svoju nesmiernu veľbu a vzal si prirodzenosť sluhu; Boh, ktorý nemôže trpieť, nezdráhal sa byť človekom podrobeným utrpeniu a nesmrteľný podrobiť sa zákonu smrti.

Je pravým Bohom i pravým človekom. A v tomto zjednotení niet nijakého podvodu, hoci sa

Tajomstvo nášho zmierenia (sv. Lev Velký)

Napísal Balek Robert

Piatok, 26 Marec 2010 13:12

stretá ľudská poníženosť a Božia vznešenosť.

Veď ako sa Boh nemení, keď sa zľutúva, tak sa ani človek neničí, keď rastie jeho dôstojnosť. Lebo každá z oboch prirodzeností v spojení s druhou robí to, čo je jej vlastné. Slovo pôsobí, čo patrí Slovu, a telo vykonáva to, čo patrí telu.

Jedna z nich sa skvie zázrakmi, druhá podlieha príkoriať. A ako sa Slovo nevzdáva rovnosti s Otcom v sláve, tak zasa telo neopúšťa prirodzenosť nášho rodu.

Treba často zdôrazňovať, že jeden a ten istý je naozaj Boží Syn a naozaj syn človeka. Boh, lebo „na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh“, a človek, lebo „Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami“.

Z Listov svätého pápeža Leva Veľkého

(Epist. 28 ad Flavianum, 3-4: PL 54, 763-767)